

РЕШЕНИЕ

№ 6061

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7094** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 1040-21-453/19.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № 29457/21.05.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО при ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованите страни – М. С. А., Г. С. А., действащи чрез своята майка и законен представител Ц. М. З., и А. С. А., действащ лично и със съгласието на своята майка Т. Г. А. – в съдебно заседание се представляват от адв. С. и адв. С., които оспорват жалбата и молят тя да бъде отхвърлена. Представят списък на разноските. Правят възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния

представител на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С Декларация за трудова злополука № 316/07.04.2020 г. наследникът на пострадало лице С. Г. А.- А. С. А., чрез пълномощника си адв. С., е декларирал в ТП на НОИ С.-град настъпила на 25.02.2020 г. злополука с баща им. Съгласно чл. 59 от КСО по постъпилата декларация е открито Досие № 29457.

Съобразно данните от декларацията и приложените към нея: пълномощно, издадено от Ц. М. З. в качеството си на законен представител на малолетните деца Г. А. и М. А. и пълномощно от А. А., действащ лично и със съгласието на своята майка Т. А. на адв. С. и адв. С., Трудов договор № 146/21.02.2018 г. на С. А., Съобщение за смърт № 310/05.03.2020 г. от УМБАЛСМ [фирма]-С., препис-извлечение от акт за смърт, удостоверение за наследници, удостоверение за раждане на Г. С. А., удостоверение за раждане на М. С. А., удостоверение за раждане на А. С. А. и молба от адв. С. до ТП на НОИ С. град е инициирано разследване по реда на чл. 58 ал.1 от КСО. На осн. чл. 59 от КСО по постъпилата декларация е открито досие № 29457. В хода на разследването са събрани следните доказателства: Констативен протокол за ПТП № К-110/25.02.2020 г. от ОПП-СДВР, Епикриза ИЗ№ 8241/2020 г. от УМБАЛСМ [фирма]-С., Болничен лист № Е20200854435, съдебномедицинска експертиза на труп № 4/2020 г., образна диагностика № 166896, № 167042, № 167254, № 167488, служебна бележка за основно място на живеене, декларация на Ц. М. З. и документи, представени от осигурителя – Заповед № 284/13.04.2020 г. на управителя, Протокол за разследване на трудова злополука № 1/13.04.2020 г., писмени обяснения от С. В. С., пътен лист за 25.02.2020 г., Г. карта за движение на служебния автомобил, трудов договор на С. Г. А., длъжностна характеристика на длъжността „шофьор на товарен автомобил“, служебна бележка № 143 за проведен начален инструктаж, копия от книга за начален инструктаж, инструктаж на работното място, периодичен инструктаж. Установено е, че на 25.02.2020 г. в 15.33 часа след приключване на курса С. А. оставя служебния автомобил на служебен паркинг и тръгва да се прибира с лек автомобил „Ф. Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] от работното си място до основното си място на живеене.

От Констативен протокол № К-110/25.02.2020 г. на ОПП-СДВР е видно, че на 25.02.2020 г., в [населено място], около 16,40 часа лек автомобил „Ф. Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] с водач С. Г. А. се движил по АМ „С.“ с посока от [населено място] към [населено място], като в района на 3-ти километър участвал в ПТП с движещия се пред него в дясна пътна лента специален автомобил „М. 2540 Л“ с рег. [рег.номер на МПС] с водач П. П. Т.. След настъпилото ПТП лекият автомобил „Ф. Т.“ се отклонил вляво и се ударил в мантинелна еластична преграда /мантинела/.

Според представените медицински документи, изброени по-горе, С. А. получил тежка черепно-мозъчна травма в следствие на ПТП, която довела до смъртта му.

На основание чл. 58, ал. 1 от КСО и чл. 7, ал. 1 от НУРРОТЗ ТП на НОИ С.-град извършило разследване на злополуката.

На основание чл. 58, ал. 6 от КСО, е съставен Протокол № 19/14.05.2020 г. за резултатите от разследването, извършено от представители на ТП на НОИ С.-град, ДИТ-С. и [фирма], който е подписан от членовете на комисията.

Протоколът е връчен на [фирма] на 15.05.2020 г. срещу подпис на управителя. С вх. № 5101-21-316#5/19.05.2020 г. е постъпило възражение от управителя на дружеството, в което е посочено, че няма данни, от които да се приеме, че основното място за живеене на пострадалия е в [населено място], [община]. В същото се изтъква, че приложената бележка, издадена от кмета на [населено място], имаща за цел да удостовери мястото на живеене на лицето е издадена извън кръга на компетентност на кмета и не може да служи за целите, за които е приложена.

Издадено е Разпореждане № 29457/21.05.2020 г. от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което е прието за трудова злополука претърпяното на 25.02.2020 г. от С. А. увреждане, като е посочено, че е налице хипотезата на чл. 55, ал. 2 от КСО, според който трудова злополука са и внезапните увреждания на здравето, настъпили по обичайния път от основното място за живеене до местоработата и обратно. В разпореждането не е обсъдено възражението на работодателя.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-453/19.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. В същото е посочено, че възражението, че лицето има адрес на живеене в [населено място] е ирелевантно относно постановяването на разпореждането за приемане или неприемане на злополуката за трудова от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. Изтъкнато е като доказано обстоятелството, че пострадалият А. е живеел в [населено място] през последните 10 години, заедно със семейството си. Според органа, издадената служебна бележка от кмета на селото удостоверява основното място на живеене на пострадалия. В тази връзка е коментирана и декларация от Ц. З., с която пострадалият е живеел на семейни начала.

В съдебно заседание са разпитани като свидетели С. В. С., М. З. М. и М. Н. М., чиито показания съдът кредитира, като обективни и съответстващи на останалите доказателства по делото.

От показанията на свидетеля С. С. се установява, че е бил близък на пострадалия А., както и че последният живеел в [населено място]. Същият сочи, че между 15.30 и 16.00 ч по негова молба А. го е откарал до сервиз в [жк]на [улица], който се намирал в същата посока, в която си тръгвал за дома А.. В същия часови диапазон двамата се разделили.

По делото е представено обяснение от С. С. /л.96/, в което е посочено, че около 15.33ч. с личния си автомобил А. напуснал базата/складова база Б./ в посока жк Д.. По повод противоречието в изложените данни, същият е дал показания.

От показанията на свидетелите М. М. и М. М., дядо и баба на заинтересованите страни, се установява, че Ц. З. – тяхна дъщеря, и А. живеели заедно от 2009 г. Първоначално живеели в С., а след това се преместили в [населено място] и живеели при двамата свидетели. А. пътувал всеки ден до С., където работел, със личен автомобил.

По делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключението на съдебна автотехническа експертиза, което съдът кредитира, като безпристрастно и обективно дадено. От заключението на вещото лице, както и от заявеното от него при разпита му в съдебно заседание се установява следното:

От база [фирма], находяща се в [населено място], [улица] до мястото на катастрофата общата дължина на преминатия от А. път е 32 км. и 100 метра. Времето, за което са преминава през този маршрут при спазване на пътните знаци и ограниченията на скоростта при ясно време и суха пътна настилка, при поддържана

средна скорост на магистралното трасе от 100 км/ч и нормална интензивност на движение е между 20-25 мин.

Видно от допълнителна автотехническа експертиза за придвижване на лек автомобил „Ф. Т.“ по маршрут от местоработата на пострадалия – базата на „С.“, находяща се в [населено място] на [улица] през автосервиз, находящ се в [жк], [улица] до мястото на инцидента – 3-ти км. на АМ „С.“, са възможни три маршрута. Необходимото време за придвижване, в зависимост от маршрута би било 53 мин., 54 мин. или 60 мин.

Изборът на най-логичният маршрут зависи от лицето водач. Мястото на настъпване на ПТП на 25.02.2020 г. – 3-ти км. на АМ „С.“ в посока на движение към [населено място] попада в маршрута на движение на А. от местоработата му до местоживеенето му. В съдебно заседание вещото лице добавя, че мястото на катастрофата е на 2 км. преди отбивката за [населено място].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град /л. 231-Заповед №1712/17.08.2015г/ Потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от Заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която са определени длъжностни лица, които да издават разпореждания по чл. 60, ал. 1 от КСО, сред които е и Е. К., подписала разпореждането.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че производството пред ТП на НОИ С.-град е започнало с ненадлежно подадена декларация, тъй като подписът е положен за пострадало лице и не е налице надлежно упълномощаване от наследника А. С. А., непълнолетен към момента на подаване на декларацията.

От приложеното по делото удостоверение за наследници /лист 118/, е видно, че А. С. А. към момента на подаване на декларацията за трудова злополука – 07.04.2020 г., е бил непълнолетно лице. Съгласно чл. 4 от ЗЛС, лицата от 14 години до навършване на 18-годишна възраст са непълнолетни. Те извършват правни действия със съгласието на техните родители или попечители. По делото е представено пълномощно от А. С. А., действащ лично и със съгласието на майка си Т. Г. А. /лист 125/, което е нотариално заверено на 19.03.2020 г., т. е преди датата на подаване на декларацията за трудова злополука пред ТП на НОИ С.-град. В пълномощното е записано, че адв. П. С. и адв. Г. П.-С. са упълномощени да представляват лицето пред НОИ. Пълномощното е подписано и от майката на лицето, с което е обективизирано нейното съгласие. Съдът приема, че упълномощаването е надлежно, съобразно изискванията на чл.4 от ЗЛС.

Възражението, че декларацията е подписана за пострадал, а е подадена от неговия наследник, поради което не е надлежно оформена, съдът приема за неоснователно. В декларацията е посочено, че същата се подава от наследника на пострадалото лице. Вярно е, че подписът е положен срещу пострадал, но този формален пропуск не води до недействителност на извършеното с декларацията волеизявление от

непълнолетното лице чрез адв. С., който е надлежно упълномощен.

Неоснователно е и направеното в жалбата възражение, че в Протокол № 19/14.05.2020 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 25.02.2020 г. не са констатирани конкретни обстоятелства и причини за нейното възникване, което са нарушение чл. 58, ал. 3 от КСО и чл. 9 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки. Съставеният протокол за проведено разследване съдържа описание на обстоятелствата, при които се е случила злополуката. Същата е ПТП, което е описано, съгласно издадените Констативен протокол за ПТП № К-110/25.02.2020 г. от ОПП-СДВР.

Спазен е принципът на служебното начало, въведен с чл. 9 от АПК, според който административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица, и осъществява процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството /чл. 9, ал. 2 и, ал. 4 АПК/.

Съдът приема, че административният орган е изпълнил и задълженията си по чл. 35 от АПК, съгласно който административният акта се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят възраженията на страните. Неоснователно е възражението, че не е изяснен механизмът за осъществяване на трудовата злополука. Тъй като настъпилото увреждане е резултат от ПТП, то в производството по признаване на трудова злополука по реда на чл. 55 от КСО, административният орган следва да зачете констатираното от компетентните органи на СДВР относно ПТП, за което е представен констативен протокол. Съдът приема, че описанието на обстоятелствата, касаещи ПТП, в резултат на което е настъпило травматичното увреждане, е пълно, ясно и конкретно, като дава възможност да се установи по несъмнен начин как е настъпило увреждането на пострадалото лице.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в чл. 55, ал. 1 КСО и представлява всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. За да бъде приета злополуката за трудова е необходимо едновременното наличие на няколко предпоставки - внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло), злополуката да е станала с осигурено лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето - това е връзката на увреждането с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя, неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт и причинна връзка - неблагоприятният резултат (неработоспособността) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа.

За да е осъществен фактическият състав на трудовата злополука, е необходимо да бъде установена два вида връзка: функционална (между настъпилата злополука и условията на труд) и причинна (между увреждането и настъпилия вредоносен резултат). При травматичната трудова злополука компетентно да се произнесе по

функционалната връзка е длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО. Съгласно чл. 60, ал. 2 от КСО, при декларирана злополука по повод на нетравматично увреждане разпореждането по ал. 1 се издава въз основа на решението на органите, осъществяващи експертизата на работоспособността. В случая е налице травматично увреждане, поради което тази разпоредба не е приложима и причинната връзка се установява от съответното длъжностно лице.

По силата на чл.55, ал.2, т. 1 от КСО законодателят е приравнил на трудова злополука и уврежданията, станали не при непосредственото изпълнение на работата. Тази правна фикция за наличието на трудова злополука е възприета, тъй като самото отиване и връщане до работното място съобразно обичайно необходимото време за пътуване и по обичайния маршрут, се обхваща от общата формула "увреждане по повод на работата". В тази връзка, за да бъде изпълнен фактическият състав на тази разпоредба е необходимо да е налице внезапно увреждане на здравето, което да е настъпило по време на придвижването на осигуреното лице при отиване до или връщане от работното място, като придвижването трябва да бъде по обичайния път от мястото на живеене до работното място и обратно. В закона няма изискване злополуката да е станала преди или след работното време и в какъв срок от началото и края му. Времето на настъпване на инцидента, след като са налице предпоставките на чл. 55, ал. 2 от КСО, не се явява елемент от фактическия състав на правната норма, определяща дадена злополука като "трудова". В закона няма изискване злополуката да е станала и при обичайния начин на придвижване.

Между страните не е спорно, че е налице внезапно увреждане на здравето на С. А., както и че той попада в категорията на осигурените лица по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО – работник, нает на работа с трудов договор. От приложените по делото медицински документи, безспорно се установява настъпилото увреждане – черепно-мозъчна травма. Същото е причинило смъртта на лицето, което се установява от представената по делото съдебно медицинска експертиза на труп № 4/2020 г. /лист 65/, изготвена в отделение „Съдебна медицина“ в УМБАЛСМ „Пирогов“.

Спорен е въпросът дали А. след края на работния ден се е насочил към завръщане в мястото си на живеене и кое е било неговото място на живеене, както и дали настъпилото увреждане на здравето на А. е във връзка с изпълнение на неговите трудови задължения.

Мястото на живеене на пострадалия към момента на настъпилата злополука, се установява от показанията на разпитаните свидетели, които съдят кредитира като непротиворечиви и обективни. От жалбоподателя са ангажирани доказателства- писмени документи, сочещи като постоянен адрес на пострадалия А. такъв в [населено място]- трудови договори от 13.06.2017г. и от 21.02.2018г. свидетелство за съдимост от 19.02.2018г.,уведомление от "У. Б." от 19.02.2018г., извлечение от банка „ДСК“ , приемо-предавателен протокол от 21.02.2018г.

Представените от заинтересованите страни в съдебно заседание на 25.03.2021 г. удостоверение за наследници, както и нотариален акт, справка от НБД“Население“ при ГД „ГРАО и покана за доброволно изпълнение ,сочеща, че А. е бил наемател на общинско жилище в [населено място] са

частично относими към въпроса къде е било постоянното място на живеене на пострадалия към момента на злополуката. Безспорно собствеността на жилището, в което лицето живее е обстоятелство, което не касае установяването на елементи от състава на чл. 55 от КСО. От значение за производството по КСО по преценка на трудова злополука по чл. 55, ал. 2 от КСО е единствено къде е било мястото на живеене на пострадалото лице. Останалите доказателства, преценени в съвкупност със събраните свидетелски показания подкрепят установеното от свидетелите, че А. не е живеел на посочените адреси в [населено място] към момента на злополуката.

Възражението на жалбоподателя, че неправилно административният орган е взел предвид декларациите на Ц. М. З., както и служебна бележка за основното място на живеене, издадена от кмета на [населено място], е неоснователно. Дори и да се приеме, че служебната бележка е издадена от кмета извън предоставените му правомощия със ЗМСМА, то това не влияе върху законосъобразността на преценката на административния орган. Съдът приема, че представената декларация от Ц. З. е достатъчна, за да се установи местоживеенето на А., доколкото не са ангажирани никакви доказателства, оборващи заявеното с нея. Посоченото в нея обстоятелство, че А. е живеел в [населено място] се потвърждава от свидетелските показания. Неотносимо към производството по КСО е обстоятелството, че Ц. З. е ищец по гр. дело пред СРС, по което претендира обезщетение срещу работодателя [фирма]. Оспорването на истинността на документ се извършва по реда на чл. 193 ГПК и при доказана неистинност има за последица изключването му от доказателствата по делото съгласно чл. 194, ал. 2 от ГПК. Оспорването на документа може да се предприеме само по почин на заинтересованата страна, но не и служебно от съда - чл. 193, ал. 1 от ГПК. В съдебното производство не е направено такова искане от жалбоподателя. Съгласно чл. 180 от ГПК, частен документ, подписан от лицето, което го издава, съставлява доказателство, че съдържащото се изявление е направено именно от това лице. Т.е. всеки неоспорен /или при недоказано оспорване/ частен писмен документ от гл.т. на подписа документ, е автентичен, а доколкото не е спорен от гл.т. на съдържание, то този документ е истински и следва да се зачете формалната му доказателствена сила относно съдържащото се признание.

Твърденията в жалбата, че в административното производство не е доказано, че основното място на живеене на С. А. е в [населено място] са необосновани. Съгласно нормата на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО, от значение за преценката на злополуката е обстоятелството дали пострадалото лице се е придвижвало до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер. За основно място на живеене или място на живеене с постоянен характер следва да се приеме мястото, където лицето обичайно пребивава. Съдът не споделя посоченото в жалбата, че тъй като постоянният и настоящият адрес на А. са в С., това е водещото и единствено обстоятелство, което е следвало да бъде взето предвид от административния орган. Не е задължително основното място на живеене или допълнителното място на живеене с постоянен характер да съвпадат с постоянния или настоящия адрес на едно лице. По делото са представени

доказателства, от които е видно, че пострадалият А. е бил наемател на общинско жилище в С., а фактът, че е живеел в [населено място] се потвърждава както от декларация на жената, с която е живеел на съпругески начала, така и от показанията на свидетелите, в това число и показанията на св. С..

Съдът приема за правилна преценката на административния орган, че пострадалият А. след края на работния ден се е насочил към мястото си на живеене, находящо се в [населено място].

От показанията на свидетеля С. е видно, че в деня на злополуката А. е закарал свидетеля С. след края на работния ден в сервиз в[жк], за да може свидетеля да вземе оставения там за ремонт камион.

От заключението на съдебно-автотехническа експертиза, се установява, че за придвижване на лек автомобил „Ф. Т.“ по маршрут от местоработата на пострадалия – базата на „С.“, находяща се в [населено място] на [улица] през автосервиз, находящ се в[жк], [улица] до мястото на инцидента – 3-ти км. на АМ „С.“, са възможни три маршрута, като изборът на маршрут зависи от лицето-водач на автомобила. Установява се също, че мястото на настъпване на ПТП на 25.02.2020 г. – 3-ти км. на АМ „С.“ в посока на движение към [населено място] попада в маршрута на движение на А. от местоработата му до местоживеенето му.

Съдът констатира, че вещото лице е изследвало придвижването от работното място на пострадалия до [населено място], но това не е пречка да бъде кредитирано неговото заключение. При служебно извършена справка в G. maps, съдът установи, че [населено място] и [населено място] са в една и съща посока, като [населено място] се намира на 7 км. преди [населено място]. Последното и на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 155 от ГПК, съдът намира за безспорно установено, предвид публичният характер на посочената информация

Съдът приема, че въпреки че С. А. се е отклонил от обичайния си път на придвижване към местоживеенето си, то това не значи, че същият не се е придвижвал към мястото, където е живеел. Направеното отклонение е било по служебни причини, макар и след края на работното време. Това се установява от показанията на свидетеля С..

Относно понятието "обичаен път при отиване или при връщане от работното място" липсва легална дефиниция както в действащите, така и в отменените нормативни актове по социално осигуряване. Точният смисъл на това понятие съгласно чл. 46, ал. 1 от ЗНА се преценява с оглед целта на закона, като тълкуването му следва да бъде в смисъла, отговарящ в най-голяма степен на функциите, които е призвано да изпълнява осигурителното право. В практиката си ВАС и ВКС трайно са приели, че за да се счита дадено придвижване по обичайния път, означава пътуването да се извършва по ежедневния маршрут, по който осигуреният се придвижва от работното място до местоживеенето си, като от обхвата на това понятие е изключен пътя, по който се е отклонил, заобиколил, спрял, отбил и др. подобни действия, несвързани с прякото придвижване, а включващи разнородни дейности, неотнормирани към обхвата на трудовите функции и на пътуването до мястото на живеене. В случая е налице отклонение, но то е по служебни причини. То е

било свързано с трудовите функции на А., макар и непреките му такива, поради което не е основание да се направи извод, че лицето не се е движило по обичайния си път при връщане от работа към местоживеенето му.

Необходимо е също така да се има предвид, че разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО не може да се тълкува и прилага изолирано от фактическия състав на понятието за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Трудова злополука е внезапното увреждане, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Придвижването на работника/служителя от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер е приравнено на трудова злополука поради това, че обслужва явяването на работа за изпълнение на трудовите функции на заеманата длъжност или въобще извършване на работа в интерес на предприятието. Неоснователно е направеното от процесуалния представител на жалбоподателя възражение, че настъпилото увреждане е станало в извънработно време, поради което не е налице трудова злополука.

По делото не са установени обстоятелства, които да доказват умисъл в действията на пострадалия за увреждане на здравето си, за да се приеме че не е налице трудова злополука във връзка с разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от КСО. Липсват доказателства пострадалият да е съзнавал и да е искал и целял или допускар настъпването на увреждането. Дори част от причините за настъпване на злополуката да са резултат от непредпазливото поведение на пострадалия, не може да бъде променен характерът на злополуката по аргумент от чл. 55, ал. 3 от КСО, която изключва от кръга на трудовите злополуки само умишлено причинените от пострадалото лице.

Представената комплексна медицинска автотехническа експертиза, изготвена по образуваното досъдебно производство, както и останалите доказателства, събрани в хода на разследването във връзка с катастрофата/фотоалбум и протокол за оглед/, са принципно допустими, но неотнормирани към производството по КСО. Предмет в настоящото производство е законосъобразността на издаденото решение от директора на ТП на НОИ С.-град, като то е по реда на чл. 118, ал. 3 от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Разпоредбата на чл. 39, ал. 2 от АПК изрично посочва, че не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда, предвидени в този кодекс. Съгласно разпоредбите на чл. 195 и сл. ГПК изключват процесуалната възможност експертно заключение, дадено пред друг орган на съдебна власт - орган на досъдебно наказателно производство или прокуратура да се цени в общия исков процес като експертно заключение, без вещото лице да е определено от съда, без да е спазена процедурата по чл. 200 ГПК и заключението да е прието от решаващия делото граждански съд. Досъдебното производство е такова по реда на НПК, който е отделен процесуален ред.

Представеното в последното съдебно заседание постановление на наблюдаващия прокурор по наказателното производство не представлява доказателствено средство, а единствено може да се приеме като информация относно хода му.

С оглед изложеното оспореното решение е законосъобразно, а подадената

жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

На заинтересованите страни се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 4 от АПК в размер на 351 лв. заплатен депозит за възнаграждение на вещото лице по изготвена допълнителна експертиза, за всяка заинтересована страна по 117 лв.

По делото са представени договори за правна защита и съдействие, от които е видно, че процесуалното представителство на заинтересованите страни се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата за материално затруднени лица. Направено е искане съдът да определи адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Искането е своевременно направено и следва да бъде уважено. На процесуалния представител на заинтересованите страни следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в общ размер на 1 050 лв. / по 350 лв. за всяка заинтересована страна/ на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 1040-21-453/19.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № 29457/21.05.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис сграда 1, офис 1102, представлявано от управителя Я. Х. П., да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис сграда 1, офис 1102, представлявано от управителя Я. Х. П., да заплати на заинтересованите страни сумата в общ размер от 351 лв. /триста петдесет и един/, представляваща внесен депозит за възнаграждение на вещото лице, съответно на М. С. А. с ЕГН [ЕГН] и Г. С. А. с ЕГН 14442273782, действащи чрез своята майка и законен представител Ц. М. З. с ЕГН [ЕГН], сумата от по 117 лв. /сто и седемнадесет/ за всеки от тях, както и на А. С. А. с ЕГН [ЕГН], действащ лично и със съгласието на своята майка Т. Г. А. с ЕГН [ЕГН], сумата от 117 лв. /сто и седемнадесет/.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис сграда 1, офис 1102, представлявано от управителя Я. Х. П., да заплати на адв. П. П. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес на упражняване и дейността: [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, оф. 9, сумата в общ размер на 1 050 лв. /хиляда и петдесет/, представляваща

адвокатско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: